

ת"פ 14166/06/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 14166-06-20 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

הכרעת-דין

נגד הנאשם הוגש ביום 7.6.20, כתב אישום, המייחס לו עבירות של **תקיפת בת זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוקהעונשין, תשל"ז-1977, **ואיומים**, לפי סעיף 192 לחוק, שנעברו בשתי הזדמנויות שונות לפי הנתען.

רקע וכתב אישום

1. **בהתאם לכתב האישום**, במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת, גב' ר"ר, בני זוג לשעבר והורים לילדה בת 4, והמתלוננת התגוררה בבית רח' בעפולה.

נטען, כי ביום **29.2.20** החזיר הנאשם את הילדה לביתה של המתלוננת. אז, ועל רקע ויכוח בינו ובין המתלוננת על שקית בגדים, תקף הנאשם את המתלוננת באופן שדחף אותה אל עבר גדר שהייתה בסמוך לבית (להלן: "**האירוע הראשון**").

עוד נטען כי ביום **10.3.20** הגיעה המתלוננת לביתו של הנאשם ברח' בעפולה, לאסוף את הילדה, אז איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה בחייה באמרו לה: "**עופי מפה אני אוריד לך פצצה**". (להלן: "**האירוע השני**").

2. הנאשם כפר במיוחס לו. הנאשם אישר כי מדובר בבת זוגו לשעבר וכי להם ילדה משותפת שהייתה באירוע כבת 4. כן אישר הנאשם כי נפגש עם המתלוננת במועד האירוע הראשון, אך הכחיש כי דחף אותה.

לגבי האירוע השני - הנאשם אישר את המפגש, ואף אישר כי אמר למתלוננת במפגש זה את הדברים שיוחסו לו,

או דברים דומים, אולם טען כי אין מדובר באיומים, וזאת כי האמירה הושמעה בתגובה לכך שהוא "הותקף" ע"י המתלוננת. בסיכומי ההגנה הובהר כי אין טענה לתקיפה פיזית מצד המתלוננת כלפי הנאשם, אלא לניסיון מצדה למשוך את הילדה מידי של הנאשם, ולכן נטען כי לנאשם עמדו הגנות, כהגנה עצמית והגנת הצורך, בשני האירועים.

3. במהלך שמיעת הראיות העידו במסגרת פרשת התביעה, המתלוננת, שכנתה, הגב' ק"מ, שהייתה עדה לאירוע הראשון, ובת דודתה, ד"ב, שנכחה בעת האירוע השני.

מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו, וכן אמו הגב' נ"ב.

ניתוח והכרעה

4. לאחר ששמעתי בפני את העדים ועיינתי במוצגים ובסיכומי הצדדים, מצאתי כי אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לספק סביר. שוכנעתי כי הנאשם אכן דחף את המתלוננת באירוע הראשון וכי איים עליה באירוע השני, על רקע מערכת יחסים מתוחה בין השניים. טענות הנאשם, על כך שהוא זכאי להגנות בגין התנהגות המתלוננת, לא עוררו ספק באשמתו ומצאתי קושי לתת בגרסתו אמון. אבהיר להלן את נימוקי החלטתי.

5. **המתלוננת** העידה כי היא והנאשם היו בני זוג, כעת פרודים זה מזו לאחר מערכת יחסים של כשש שנים (עמ' 5). בעת שנפרדו, הייתה בתם המשותפת בת שנתיים, והם מקיימים לגביה משמורת משותפת. הבת ש', בעת העדות ילדה כבת 6.5, אובחנה על הרצף האוטיסטי, ומתחנכת בחינוך המיוחד (עמ' 8). המתלוננת העידה כי הילדה לרוב יורדת מההסעה של בית הספר באחד משני הבתים בעפולה, של המתלוננת או של הנאשם, מדי יומיים מתחלפת המשמורת על הילדה בין ההורים, ולרוב המעבר בין הבתים נעשה ללא מפגש בין השניים, דבר שמתאפשר הודות להסעה שמסיעה את הילדה בכל פעם לבית אחר.

6. **באשר לאירוע הראשון**, יצוין, אם כי אין לעניין זה חשיבות מיוחדת, כי ההגנה הפנתה לשגגה בתאריך האירוע המצוין בכתב האישום, והמתלוננת התייחסה לכך ובחישוב שעשתה העידה כי מדובר ביום חול, 26.2.20, ולא ביום 29.2.20 כפי שצוין בשגגה בכתב האישום, על בסיס דברים שמסרה המתלוננת בשגגה קודם (עמ' 8 ש' 2). אין מחלוקת לגבי קיום האירוע, והנאשם מאשר כי הוא התרחש, ומכאן שאין משקל לגבי השגגה בתאריך.

7. ביום האירוע הראשון, החזיר הנאשם את הילדה לאחר טיפול שאליו לקח אותה. המתלוננת העידה כי הנאשם הגיע ברכב סמוך לביתה עם הילדה, בשעות הערב, וכי היא יצאה לקראתם, כשהם עוד ישבו ברכב. המתלוננת ביקשה שהילדה תצא מהרכב, ולקחה מתוך הרכב שקית בגדים של הילדה. בינה ובין

הנאשם החל ויכוח בנוגע לשקית הבגדים, במהלכו סירב הנאשם שתיקח את שקית הבגדים של הילדה, ודרש, כתנאי, לקבל שקית בגדים אחרת, ששייכת לו. כשהמתלוננת אמרה לנאשם שאין בחזקתה כל שקית ששייכת לו, חטף הנאשם מידה את השקית שהיא לקחה, והכניסה בחזרה לרכב. כשהיא שלחה את ידה בכדי לחזור ולקחת את שקית הבגדים, תפס הנאשם בידה של המתלוננת, דחף אותה לעבר גדר הבית, ואמר לה, לדבריה: **"אל תתקרבי לי לרכב"** ב"עוויה של תוקפנות עם מבט מאיים", (עמ' 6, ש' 1-12; עמ' 9, ש' 28-29; עמ' 10, ש' 1).

המתלוננת ציינה בעדותה כי לא נפגעה מהדחיפה אל הגדר העשויה מברזל, שאליה נהדפה, אך נבהלה (עמ' 6, ש' 19; עמ' 11, ש' 1-4). לדברי המתלוננת, למקום הגיעה שכנתה, ק', ששאלה אותה אם הכל בסדר, אז הנאשם הסתכל עליה, ירק הצידה ואמר לק': **"עופי מפה"**, וק' השיבה לו **"תלך אתה מכאן"**. לאחר הוויכוח ביניהם, הנאשם נכנס לרכב ונסע (עמ' 6, ש' 13-17) והילדה נשארה עמה.

8. עדותה של גב' **"ק"מ**, שכנתה של המתלוננת, תמכה בדברי המתלוננת. לדברי העדה, היא הגיעה למקום לבקר בבית הוריה המתגוררים בשכנות לבית המתלוננת. כשיצאה מביתם אל רכבה, והחלה בנסיעה, הבחינה כי המתלוננת ואדם נוסף עומדים לצד הדלת האחורית של רכב, שהיה במרחק של כ-30 מטרים ממנה. המתלוננת ניסתה להוציא משהו מהרכב, אך **אותו אדם דחף אותה לעבר השיחים, והיא "עפה"**, כך לדברי ק', והיא התרשמה כי יש מאבק בין השניים. כשהתקרבה בנסיעה אליהם, הבחינה כי בתה של המתלוננת נמצאת במקום, "עומדת ביניהם". היא עצרה את הרכב, ירדה מהרכב, וממרחק-מה שאלה את המתלוננת אם הכל בסדר, והמתלוננת השיבה לה שהכל בסדר, אך **נשמעה מבוהלת ונראתה נסערת מאוד**. עוד לדבריה, הנאשם, שאותו לדבריה לא הכירה עד לאותו מעמד, התעצבן "שראתה את הסיטואציה", **ירק על הרצפה, קילל** והיה עצבני מאוד "זוה לא נראה טוב". אז, עלה לרכב ונסע מהמקום והמתלוננת לקחה את בתה אל הבית. לאחר מספר דקות המתלוננת צלצלה אליה ואמרה לה "תודה שעצרת את זה והתערבת", וכי "זה קרה כמה פעמים" (עמ' 15, ש' 30 - עמ' 17, 48).

ק' העידה כי הדחיפה של המתלוננת ע"י הנאשם משכה את תשומת לבו (ע' 18, ש' 29 ואילך), **והבהירה כי ראתה במו עיניה את הנאשם דוחף את המתלוננת לעבר הגדר, שהנה גדר חיה העשויה שיחים עם תשתית ברזל חלודה** (עמ' 19, ש' 12-29).

9. **באשר לאירוע השני**, מסרה **המתלוננת** כי הגיעה לביתו של הנאשם, **לאחר שקבעה עמו לאסוף ממנו את הילדה בשעה 14:00**. יחד עמה ברכבה, הגיעה גם בת דודתה, ד'. הנאשם לא היה בבית, והן המתווכות כ-10 דקות בחוץ. המתלוננת צלצלה אל הנאשם אך הנאשם לא ענה לה, והיא החלה בנסיעה אך ראתה את רכבו של הנאשם מגיע, והסתובבה חזרה בנסיעה אחריו. לאחר שחנתה מאחורי רכבו של הנאשם, ניגשה לרכבו על מנת להוציא את הילדה. הנאשם יצא מהרכב ואמר לה: **"עופי מכאן לפני שאני מוריד לך פצצה"**. המתלוננת אמרה לנאשם כי היא רוצה לקחת את הילדה, אך הוא אמר לה: "לא עכשיו, אני אקח אותה אחליף לה בגדים, ואז תקחי אותה". המתלוננת הציעה כי היא תיקח את הילדה ותחליף לה בגדים, אך הנאשם התעקש שלא. אז הוציא הנאשם את הילדה

מהרכב ולדברי המתלוננת תפס בחוזה את הילדה, חרף רצונה ללכת לעברה, והדף את המתלוננת מעל פני הילדה בכך שתפס בה בחוזה, וכל זאת כשהילדה בוכה וצורחת. המתלוננת וד' המתינו מתחת לבית הנאשם, ולאחר כרבע שעה הוא ירד עם הילדה "כאילו החליף פרצוף" והיה הכי נחמד בעולם, ושאל אותה למה היא עושה את זה ליד הילדה (עמ' 6, ש' 24 ואילך; עמ' 11, ש' 20 - עמ' 12; עמ' 14, ש' 1-3). המתלוננת הוסיפה כי את דברי האיום ליווה הנאשם בתנועות ידיים (עמ' 13, ש' 32-33), וכי הילדה רצתה לבוא אליה אך הוא לא נתן לה להגיע אל הילדה, ואל הילדה להגיע אליה, אלא תפס את הילדה בחוזה בידה וגרר אותה אחריו (עמ' 12, ש' 25-27).

10. כשנשאלה המתלוננת היכן התרחש הוויכוח במהלכו הושמעו האיומים כאמור, ציינה כי הוא התרחש בין רכבו של הנאשם ובין הכניסה האחורית לבניין (עמ' 12, ש' 12 - 21). בפני המתלוננת הוצג **סרטון** ממצלמת האבטחה של הבניין, בו ניתן לצפות בוויכוח בין הנאשם ובין המתלוננת, וד' לצדה, כשהנאשם אוחז בידה של הילדה, והיא אישרה כי היא, הנאשם, הילדה וד' הם אכן אלה הנצפים בסרטון (נ/6). מצפייה בסרטון ניתן לראות כי בין השניים החל ויכוח והילדה עומדת בתווך ביניהם, עד לכניסת הנאשם עמה אל הבניין, וכן נראה בו כי הנאשם צועק על המתלוננת, אולם לסרטון הוידאו אין שמע.

בהתייחס לטענות הנאשם, על כך שהמתלוננת נגעה ברכבו שלא בזכות, שללה המתלוננת כוונה לפגוע ברכבו של הנאשם, וציינה, במענה לשאלת הסנגור, כי לא סברה שצריכה לקבל רשות לפתוח דלת של רכב שבו נמצאת בתה, כשהמטרה הנה לבוא ולקחתה מאביה (עמ' 14, ש' 1-8).

11. עדותה של בת דודתה של המתלוננת, **ד"ב**, תומכת בגרסת המתלוננת. לדבריה, לאחר שהיא והמתלוננת בילו אצל סבתן, היא הצטרפה אל המתלוננת על מנת לאסוף את הילדה ש' מבית הנאשם. כשהן הגיעו אל מתחת לבית הנאשם, המתלוננת ניסתה לצלצל אל הנאשם, אך לא היה מענה. השתיים עלו ודפקו בדלת הבית, אך לא היה מענה. השתיים חזרו לרכב והחלו בנסיעה, אז הבחינו ברכבו של הנאשם ובו הנאשם והבת. השתיים חזרו, ואז המתלוננת יצאה מהרכב. הנאשם לא נתן לה להתקרב לרכב, ורצה לעזוב את המקום עם הבת. הילדה בכתה, והנאשם החזיק בידה. המתלוננת ביקשה מהנאשם כי ייתן לה את הילדה, אך הוא סירב ואמר כי ייתן לה את הילדה רק אחרי שהיא תחליף בגדים. כשהמתלוננת התעקשה אתו, אמר לה הנאשם **כי אם תנסה לקחת את הילדה בכוח, הוא ישים לה פצצה בפנים**, וזאת בנוכחות הילדה. הנאשם עלה לדירתו עם הילדה, והשתיים חיכו כעשרים דקות מתחת לבניין, כאשר לדבריה המתלוננת הייתה נסערת ובכתה. לאחר מכן הנאשם ירד עם הבת, והן נסעו עמה מהמקום (עמ' 21, ש' 1 ואילך).

ד' ציינה עוד כי הילדה בכתה וצרחתה, הייתה מבוהלת ואף דרכה על רגלו של הנאשם בכדי שישחרר את ידה, שכן רצתה ללכת לעבר המתלוננת, כי המתלוננת הייתה נסערת, ובין הצדדים הייתה אלימות מילולית וקללות כמו "לכי תזדייני" (עמ' 21, ש' 12 - עמ' 22, ש' 6). כן ציינה כי הנאשם ירד עם הילדה בהמשך, לאחר שהחליף לה בגדים בדירתו, כשהוא רגוע ונחמד (ש' 19-20). כשנשאלה על ידי הסנגור אם אמרה "בלי אלימות" אישרה זאת, ומסרה כי אמרה זאת רק לאחר שהתלקח הוויכוח בין הנאשם ובין המתלוננת ולא לפני כן (עמ' 23, ש' 25 ואילך).

הנאשם הגיש את הודעתה של ד' במשטרה, וגם בה ד' מסרה שקלטה את איומי הנאשם באוזניה, לאחר שיצאה מהרכב: **"הוא אמר לר' שאם היא תיגע עכשיו בילדה הוא ישים לה פצצה בפנים ואמר גם דברים כמו את יכולה ללכת להזדיין משהו כזה קללה לא נעימה"**, וזאת בזמן שעמדה לצד המתלוננת ומול הנאשם והילדה (נ/10).

12. כשנשאלה **המתלוננת** מדוע הגיעה להתלון במשטרה בשיהוי מסוים, מספר ימים אחרי האירוע השני, ב-15.3.20, מסרה כי הייתה צריכה "זמן לחשוב ולעכל", והחליטה להתלון כיוון שסברה שהתנהגותו של הנאשם הולכת ומחמירה. כן ציינה כי זו התלונה הראשונה שהגישה נגדו (עמ' 7, ש' 12-19). בהמשך ציינה כי חוותה איומים ויחסי שליטה מצד הנאשם, ו"נמאס לה" מכך, כי "בכל הזדמנות" הנאשם נהג לתפוס בחולצתה ולעשות לה "את הפרצוף המפחיד שלו" ולומר לה, בכל פעם בנושא אחר, "תיזרי לעשות ככה" (עמ' 15, ש' 11-16). דברים דומים קיבלו ביטוי גם בדברי המתלוננת במשטרה (נ/5).

13. גרסת המתלוננת לגבי שני המקרים עוררה את אמוני. בין גרסתה בבית המשפט לבין הודעותיה במשטרה לא נפלו סתירות מהותיות, ועדותה אופיינה בכנות ובמתינות. המתלוננת הבהירה, וגם הנאשם העיד בהרחבה, ולכך אתיחס, כי בין השניים שררו בעת האירוע יחסים עכורים, אשר אף הגיעו לבית המשפט לענייני משפחה, בגין שתי תובענות אשר הנאשם הגיש בעניין הבת המשותפת בחודש נובמבר 2019, כארבעה חודשים לפני האירוע הראשון שבכתב האישום. לקחתי רקע זה בחשבון ככזה המחייב בחינה זהירה של תלונת המתלוננת, שמא נגועה התלונה במניעים טקטיים על רקע הסכסוך הבין אישי, ואולם מידע זה לא פגע באמינותה. עיינתי לעומק במסמכי בית המשפט לענייני משפחה, ומצאתי כי טיב המחלוקת איננו מהסוג שיש בו להחשיד בתלונת שווא פלילית כנשק אסטרטגי מול בן הזוג היריב. מדובר במתלוננת קשת יום, המגדלת את בתה היחידה בחזקה משותפת עם האב, ואשר הביעה באופן מעורר אמון את רצונה הכללי בכך שהאב, הנאשם, ימשיך לשמש כאב פעיל לילדה (ראה תצהירה לבית המשפט לענייני משפחה נ/3, אשר ההגנה הגישה). יש לזכור כי בשני המקרים הזדמנו למקום עדות ראייה, אשר גם עדותן, זו של השכנה ק', וזו של בת הדודה ד', היו עדויות אותנטיות ואמינות ביותר. מדובר בתיאור אלימות שאינה מהחמורות - דחיפה במקרה הראשון, ואיום בודד, שאינו מהחריפים, באישום השני, אשר המתינות בה תוארו אינה מאפיינת תלונה בדויה או כוונת עלילה. המתלוננת העידה באופן מעורר אמון כי החליטה להגיש תלונה ראשונה אי פעם נגד הנאשם, בכדי לשים קץ למה שנחווה על ידה כהתעמרות בה מצדו, אשר לתחושתה הסלימה. מצאתי בגרסת המתלוננת סממנים של איפוק ושל היעדר הגזמה, לצד פגיעות מחוסר התקשורת עם הנאשם, ומיחסו אליה, וסממנים אלה עוררו אמון והושמעו מפיה בעדות עניינית. לעומתה, הנאשם, שגם הוא בתורו הלן על עוול מצד המתלוננת, טען שהמתלוננת מזיקה לו בתלונת שווא, וזעק כי נעשה עמו אי צדק, הותיר רושם של מי שיחסו לאם בתו נוקשה מאד, וכי הכחשתו את המיוחס לו, היא הכחשה בלתי כנה.

14. הנאשם מסר בעדותו כי הוא בן 42, ומגדל את בתו בהורות משותפת עם המתלוננת מאז שהייתה בת שנה ו-8 חודשים. הנאשם העיד כי הוא מתגורר בחלק מהזמן בתל אביב ובימי המשמורת מתגורר בעפולה. לדבריו, בתחילה יחסיו עם המתלוננת כפרודים היו תקינים, אך התדרדרו לאחר אבחונה של

הבת כבעלת צרכים מיוחדים. הנאשם תיאר את עצמו כהורה דומיננטי, שגמל את בתו מחיתולים וממוצץ, ואשר מטפל בילדה ולוקח אותה בלעדית לטיפולים, כהידרו-תראפיה ורכיבה טיפולית, תזונאית ופסיכולוגית. הנאשם תיאר את המתלוננת כאדם מניפולטיבי כמעט תאב בצע, והעיד כי היא גילתה התנגדות לניסיונותיו לשפר את מצבה של הילדה כדי שעצמאותה של הילדה לא תביא להפחתה בקצבה שהילדה מקבלת. לדבריו, המתלוננת מסרבת להשתתף בעלויות הטיפולים של הבת, אף שפסק-דין של בית משפט לענייני משפחה חייב אותה בכך, והגורמים הרפואיים המליצו על קבלתם. לדברי הנאשם, היחסים עם המתלוננת הפכו עכורים על רקע זה, וההתנהלות מול המתלוננת הייתה קשה, וכללה אלימות פיזית מצדה כלפיו, אלימות מילולית ואיומים.

15. **באשר לאירוע הראשון**, הנאשם העיד כי החזיר את הבת מטיפול הידרו תראפיה לביתה של המתלוננת, ולאחר שסיכם עם המתלוננת על החלפת בגדים ומעיל שהיה אצלה והיה חסר לו. כשהמתלוננת יצאה אליהם, הוא ביקש ממנה להביא את המעיל, היא נכנסה אל הבית והוציאה ממנו את המעיל. הנאשם אישר בעדותו שסירב לתת למתלוננת את השקית ובה בגדיה של הילדה, ואף הסביר בפירוט רב שהמתלוננת מחזיקה אצלה בגדים רבים שהוא ואמו קנו עבור הילדה, עד כי לא נותרו אצלו די בגדים לימים שבהם הילדה אצלו.

לדברי הנאשם, תחילה הייתה השקית ברכב, והוא הוציא אותה מהרכב בעצמו, כדי לתת אותה למתלוננת, אך לקח אותה בחזרה והכניסה אל הרכב, לאחר שהמתלוננת אמרה לו כי אין ברשותה שקית בגדים להביא לו. עד כאן דומה התיאור של הנאשם לזה של המתלוננת, ואולם בהמשך, הגיע תיאור שונה, דווקא בחלק שבו מיוחסת לנאשם הדחיפה. בשלב זה, לדברי הנאשם, הילדה כבר הייתה מחוץ לרכב, ואילו הוא פתח את תא המטען של הרכב כדי לתת למתלוננת **כיסא בטיחות** עבור הילדה, להסעה של יום המחרת, אך תוך כדי שעשה כן ראה שהמתלוננת פותחת את הרכב בעצמה ולוקחת את שקית הבגדים מתוכו. הוא צעד לעברה ונעמד בינה ובין הרכב. המתלוננת לקחה צעד לאחור, כשהוא היה עם הגב אליה ולא ראה מה קרה, ולדבריו, **היא כנראה נתקלה במדרכה**, ולטענתו לא נגע בה ולא דחף אותה. בסופו של דבר, לפי הנאשם, המתלוננת עזבה את המקום כשכיסא הבטיחות של הילדה ברשותה (עמ' 26, ש' 19-31, עמ' 27, ש' 4-7). כשנשאל לשם מה הוציא הנאשם את כיסא הבטיחות מהרכב, הסביר כי יש לו שני כיסאות בטיחות, אחד מקובע, והשני היה בבגאז', וכי הוציא את הכיסא מהבגאז' כדי למסור אותו למתלוננת, שלקחה אותו (עמ' 27 ש' 11).

16. הנאשם ציין בעדותו כי באותו זמן, נעצר רכב בקרבת מקום, במרחק של כ-20 מטרים מהם, וממנו יצאה בחורה שאינה מוכרת לו, שאלה את המתלוננת אם הכל בסדר, והמתלוננת השיבה לה שהכל בסדר. לדבריו, באותו האירוע **"לא עלה טון הדיבור אפילו לשנייה אחת"** ולא הייתה אלימות ביניהם כלל, אלא רק תחינות מצדו כלפי המתלוננת בשאלה "למה היא עושה את זה ליד הילדה?". **אותה בחורה אמרה לו "תעוף מפה"** והוא סינן לעברה **"תעופי את"**, חזר לרכבו ונסע. לדברי הנאשם הוא לא ציפה כי המתלוננת תתייחס למקרה כאל תקיפה, כי לא הייתה תקיפה כלל, והוא לא נגע בה בידי או באף חלק אחר מגופו (עמ' 27, ש' 9-20).

17. בחקירתו במשטרה, שהוגשה וסומנה ת/1, לא הזכיר הנאשם כלל את עניין כיסא הבטיחות, ולא מסר

שבשלב כלשהו התרחק מהמתלוננת לחלק האחורי של הרכב, כדי להוציא כיסא מתא המטען. המתלוננת נשאלה על ידי הסנגור, בשאלה בודדת, אם הנאשם הוציא בשלב כלשהו כיסא בטיחות מהרכב, והשיבה כי לא ראתה דבר כזה, וכי הנאשם כלל לא התקרב לבגאז' (עמ' 9 ש' 24). לא הושמע בפני המתלוננת בחקירה הנגדית כל איזכור על כך שהנאשם נתן לה כיסא בטיחות ושהיא לקחה את הכיסא. גם העדה ק' לא העידה על עניין הכיסא כלל, ולא נחקרה על כך ע"י הסנגור. בחקירה הנגדית נשאל הנאשם על ידי התובעת מדוע לא ציין את עניין כיסא הבטיחות במשטרה, והשיב כי יתכן והשמיט פרט זה. אני סבורה כי מדובר בסתירה משמעותית בגרסת הנאשם. מדובר בהוספת נתון עובדתי משמעותי, שהתווסף לגרסה באופן כבוש ומחשיד, רק בעדות בבית המשפט, ולא הושמע בהזדמנות הראשונה, בחקירה המשטרית. אני סבורה כי עניין הכיסא התווסף כדי לשכנע בטענת הנאשם שבשלב מסוים הנאשם התרחק מן המתלוננת, ושהיא ניצלה את התרחקותו, כדי "לפלוש" למכוניתו, וכי אז הגיב הוא בדרך, שהיא לגיטימית בעיניו, בכך שחצץ בינה לבין הרכב. בהמשך, הנאשם לא שולל שהמתלוננת מעדה, כשגבו מופנה אליה. מדובר בטענה בלתי אמינה, שנועדה לצייר את המתלוננת באור שלילי כמי שלמעשה הסיגה גבול לרכבו של הנאשם, ואולם טענה זו דווקא מציירת את הנאשם באור נוקשה ובלתי אמין, בכך שזינק, לטענתו, לרכב, כדי למנוע מאם בתו לקחת את השקית. התיאור העובדתי אינו תואם את מה שראתה העדה ק', ואיני נותנת אמון באופן בו תיאר הנאשם את האירוע. אני סבורה כי הנאשם לא ניגש לתא המטען להוציא ממנו כיסא בטיחות, וכי בפועל נשאר ליד המתלוננת ברצף, ודחף אותה ללא כל הצדקה לעבר הגדר.

18. עדותה של עדת הראייה ק' עוררה כאמור את אמוני. מדובר בצעירה שאינה מכירה את הנאשם כלל, ושלגביה התרשמתי כי גם אינה נמצאת בקשר קרוב עם המתלוננת. ק' אינה מתגוררת במקום האירוע, ונכחה שם כי ביקרה את הוריה באתו יום. האירוע תואר על ידה כאירוע חשוד, שאותו ראתה במפתיע, ושגרם לה להתעכב בנהיגתה ולבדוק מה קורה בו. את התנהגותו של הנאשם תיארה ק' כתוקפנית לא רק כלפי המתלוננת, שאותה דחף לאותה גדר חיה, אלא גם כלפיה, בכך שממש לידה ירק וקילל. איני נותנת אמון בגרסת הנאשם כי ק' פנתה אליו ואמרה לו "עוף מפה", וכי רק אז ענה לה "עופי את". דברים אלה לא נטענו על ידי הנאשם בחקירתו ת/1, שם נשאל (ש' 27) לגבי עדת הראייה ק', שטענה כי הוא אמר לה "עופי מפה" וירק, ורק שלל את הטענה. אילו הייתה אמת בטענתו כי ק' הייתה הראשונה לדבר אליו בגסות, הרי שהנאשם היה מצופה להזכיר זאת כבר בהזדמנות הראשונה, כשנשאל על ידי החוקרת לגבי אותה צעירה שהזדמנה למקום, אך הוא לא עשה כן. עוד נשאל הנאשם בחקירה הנגדית, אם יש לו סברה מדוע שק' תטפול עליו אשמה של דחיפת המתלוננת, ואם לדעתו ק' טועה או משקרת, אך לא נתן תשובה שיש בה להחליש את גרסתה האמינה של העדה (עמ' 31, ש' 1-15 - 21).

19. **ביחס לאירוע השני**, מסר הנאשם כי במהלך חג פורים, המתלוננת קבעה כי תגיע לאסוף את הילדה ממנו בשעה 14:00, **היא הודיעה לו על כך, אך הוא לא השיב לה** כי לדבריו, הוא ניסה לצמצם עמה מגע, משום ששיחות עמה "יצאו מכלל שליטה במהירות". הנאשם העיד שחזר באותו יום מתל אביב לאחר שיצא משם בשעה 13:10, יחד עם הילדה, ולא ענה להודעות של המתלוננת כי נהג ברכב. כשהגיע לעפולה בשעה 15:20, הבחין במתלוננת נוסעת מולו לכיוון היציאה מהשכונה והבין שהיא כנראה החליטה לבוא לקחת את הילדה. הוא הגיע אל הבניין וחנה במפרץ החנייה שמול דלת הבניין,

יצא מהרכב, וניגש לתא המטען על מנת לפרוק את המזוודה שלו והמזוודה של הילדה. המתלוננת הגיעה ברכבה, חנתה ברחבת הכיכבי של הבניין, ומהרכב יצאה ד' והחלה לצעוק "בלי אלימות". לדברי הנאשם היה "בשוק" ולא הבין את פשר הצעקות. כעבור זמן קצר יצאה המתלוננת מהרכב, ניגשה לרכבו, כשהוא פותח את הרכב על מנת לשחרר את הילדה מכיסא הבטיחות ולהורידה מהרכב. אז, החלה המתלוננת להתעמת עמו, ולצעוק לו "תביא לי את הילדה". הנאשם אמר למתלוננת כי "זו לא השעה שלה", משום שבדרך הכלל הילדה מגיעה בהסעה בשעה 16:45 ולא לפני כן, וכן כי הם אחרי נסיעה ארוכה ומעוניינים לעלות הביתה, "לילדה ברח פיפי בדרך" והוא רוצה להחליף את בגדיה. הנאשם העיד כי הרגיש שהמתלוננת מנסה לעבור "דרכו" ולאחוז בילדה שמצויה עוד ברכב. הילדה התחילה להילחץ ולבכות, כשמדובר בילדה רגישה מאוד, ובכדי שלא לגרום לילדה ללחץ נוסף, סגר את דלת הרכב, הכניס את המזוודות בחזרה אל תא המטען, נכנס אל הרכב ונעל את הרכב כשהוא והבת בתוכו. הוא הניע את הרכב והתקדם בנסיעה ברחוב, עד שנכנס אל חניית הבניין וחנה בחנייה. הוא הוציא את המזוודות ואת הילדה, החל להתקדם בשביל לעבר הבניין עמה, ואז הגיעה המתלוננת בנסיעה ברכב אל תוך חניית הבניין, מאחר והמחסום היה פתוח. המתלוננת וד' ירדו מן הרכב, רצו לכיוונו, והמתלוננת ניסתה לקחת את הילדה מידי. הנאשם ביקש שתחדל מכך, ושאל אותה למה היא מתנהגת כך ומסר לה שכל מבוקשו הוא להחליף לילדה בגדים, אך המתלוננת קיללה אותו, חיוותה תנועות מגונות בידיה ואיימה על חייו וכי לא יראה שוב את הילדה. הנאשם אחז את הילדה בידה, נכנס לבניין, עלה לדירתו, שם ניקה אותה והחליף לה בגדים, לבגדים ששייכים למתלוננת והוריד את הילדה למטה. כשירד למטה הבחין כי המתלוננת יצאה עם הרכב מחניית הבניין והמתינה בחזית הבניין. הוא אמר לה "בבקשה, הנה הילדה", נפרד מהילדה, וצירף תיק של הילדה כדי שיהיה לה לגן, למחרת. לדבריו, "כל הדבר הזה היה נחסך אם ר' הייתה מתנהגת בהתאם, מבקשת יפה וכמובן הייתי נענה לבקשה, שכן אין לי שום אינטרס לפגוע בכיף של הילדה עם המשפחה שלה בעפולה להיפך, אני מעודד זאת. עובדה שעדיין הבאתי לה את הילדה שעתיים לפני הזמן. יכולתי להשאיר אצלי את הילדה עד השעה 16:45" (עמ' 27, ש' 21 ואילך).

20. עדותו המפורטת של הנאשם לגבי האירוע השני לא כללה תיאור כלשהו לגבי תוקפנות מצדו, וזאת בניגוד לדברים שאמר בחקירתו במשטרה, שם אישר שאמר למתלוננת שייתן לה "בוקס". הנאשם נשאל, בחקירה הנגדית, האם מסר במשטרה כי אמר למתלוננת שתעזוב אותו ואת הילדה, אחרת ייתן לה בוקס, ושלא תיגע בו, ואישר זאת רק בשלב זה, אך אמר שעשה כן לאחר שהמתלוננת תקפה אותו פיזית והלכה לעברו. לדבריו, היא נגעה בו משום שרצתה לקחת את הילדה. הנאשם טען גם לאלימות פיזית מצד המתלוננת או ד' אשר השאירו לדבריו סימנים על צווארו (עמ' 31 ש' 32 - עמ' 32, ש' 18).

21. גם בתיאור של האירוע השני גרסת הנאשם לא הייתה אמינה עלי, ואני מבכרת על פניה את גרסתן האמינה של המתלוננת ושל בת דודתה ד', שהותירה עלי רושם חיובי ביותר. המתלוננת לא הסתירה שכעסה על הנאשם, אשר איחר להגיע בניגוד למה שקבעו ביניהם, והביא את הילדה לעפולה בסביבות השעה 15:30, ולא ב-14:00. ניתן להבין את התרעומת, במיוחד שעה שהנאשם אישר כי לא ענה למתלוננת לשיחות ולהודעות ממנה, והתנער באופן לא אמין מכך שלמעשה השניים סיכמו על השעה 14:00, כשעה שבה הילדה תעבור מאביה לאמה, כדי להשתתף עם המתלוננת בשמחה משפחתית אצל

סבתה.

22. על רקע איחורו המשמעותי של הנאשם להגיע עם הילדה, ניתן להבין את הגעתה של המתלוננת אל בית הנאשם, ואת הטרוניה שלה כלפיו. איני מקבלת את תיאור של הנאשם, כי המתלוננת תקפה אותו מילולית ופיזית ראשונה, וכי רק אז השמיע אמירה שייתן לה "בוקס". בגרסת הנאשם סימנים לא אמינים, המחשידים אותו ביחס רע ומתגרה כלפי אם בתו. גרסתו לגבי הטענה שאיחר להגיע לעפולה, למרות שקבע עם המתלוננת את השעה 14:00 הייתה לא אמינה - תחילה אישר זאת, אך בהמשך העיד כי "זו לא השעה שלה", שכן בימי חול מקובלת שעת ההעברה 16:45. תחילה ציין שהשניים קבעו את השעה 14:00, אך בהמשך, כנשאל מדוע לא ענה לשיחות הטלפון מהמתלוננת, למרות שאיחר משמעותית, השיב שלא ענה לה משום שהיה בנהיגה ואין לו דיבורית, והטלפון בדרך כלל נמצא במזוודה. את הטענה שהילדה הרטיבה בעת הנסיעה, ונדרשה להחלפת בגדים, השמיע לראשונה בבית המשפט, ולא ידע להסביר מדוע לא מסר פרט זה בחקירה במשטרה, שם לא צוין דבר לגבי אי שליטת הילדה בצרכים (עמ' 33, ש' 4 - עמ' 34, ש' 5).

23. עדויותיהן של המתלוננת ושל העדה ד' ביססו היטב את הטענה שהנאשם הגיע באיחור ניכר, וכי לדרישתה הלגיטימית של המתלוננת לקחת את הילדה, הגיב במשפט מאיים ש"ישם לה פצצה". המשפט נאמר בתוקפנות, ליד הילדה וחרף בכייה ברצונה ללכת עם אמה. הנאשם עצמו לא הכחיש, כאמור, שהשמיע מלל תוקפני (שיתן למתלוננת "בוקס"), אך שילב את המשפט בתיאור בלתי אמין, ומוגזם של תוקפנות מצד המתלוננת ומצד ד'. אין לשלול כי המתלוננת הייתה סוערת והביעה מחאה כלפי הנאשם, אך איני מקבלת את התיאור של הנאשם כי היא הייתה זו שאיימה עליו או תקפה אותו, וקובעת שהוא היה התוקפן והמאיים. נתתי דעתי לסתירה מסוימת בגרסת המתלוננת, שהעידה כי היא וד' חיכו לנאשם מחוץ לביתו, ולא מסרה בעדותה בהזדמנות הראשונה שבשלב מסוים עלו השתיים עד לדירת מגוריו של הנאשם, שם צלצלו בדלת וחזרו ריקם. לא ראיתי בעניין זה משקל מהותי, ומדובר בנקודה שולית.

24. כחלק ממגמה בלתי אמינה של הנאשם לתאר את המתלוננת כתוקפנית שלוחת רסן, הוא העיד שד' ירדה מהרכב ומיד, בהזדמנות הראשונה כשראתה אותו, צעקה: "**בלי אלימות**". ד' נשאלה על כך ושללה את הטענה לחלוטין (עמ' 23 ש' 31 ואילך), ודבריה עוררו אמון מלא, כשהביעה תמיהה על עצם האפשרות שתצא מרכב ותגיד "ככה סתם" "בלי אלימות". התרשמתי כי מי שפעל באלימות מילולית ועוינות היה הנאשם, שמנע בהתרסה מהמתלוננת לקחת את בתה, חרף איחורו המשמעותי, בניגוד למה שסוכם בין השניים, וכי כחלק מהתנהגותו, גם איים עליה במלל כי יתן לה "פצצה לפנים", אם תתקרב לרכב.

25. נדבך מרכזי בקו הגנתו של הנאשם, בעדותו, בחקירת העדים ובסיכומי ההגנה, הנו טענתו כי המתלוננת הפרה את זכות הקניין שלו בשני המקרים, בכך שנגעה, התכוונה לגעת, או אף פעלה כדי להיכנס,

לרכבו, ללא רשותו. פגיעה קניינית זו במיטלטלין, המהווה לשיטת ההגנה, תוקפנות מצדה של המתלוננת, אשר מקימה הגנה מסוג "הגנה עצמית" או אף "צורך" או "כורח". איני מקבלת טענה זו. אני סבורה כי תוקפנותו העקבית של הנאשם כלפי המתלוננת סביב ענייני רכבו, אליו אסר עליה להתקרב, מעידה על הנאשם כי יחסו נוקשה ובלתי סביר. אישה המתקרבת לרכב כדי לקחת ממנו שקית בגדים לילדה, או כדי לאסוף את בתה לאחר המתנה מקוממת, איננה מסיגת גבול ואיננה פולשת, ולא קמה לבעליו של הרכב, בן זוגה לשעבר, זכות להדוף אותה בדחיפה, או לאיים עליה, התנהגות אשר הנאשם ממילא הכחיש באופן בלתי אמין.

26. עיינתי בפסקי הדין אליהם הפנה ב"כ הנאשם ולא מצאתי התאמה בין הנדון בהם לענייננו. פסק-הדין בע"פ (ת"א) 521/91 **כוכבי נ' מדינת ישראל** (9.2.93) דן בשאלה האם בהתנהגות המערער שם היה משום "צורך" או שמא פעל "בעשיית דין עצמית", לאור טענתו שהרחיק את המתלונן ממצב של סיכון. בית המשפט המחוזי קיבל שם טענה כי אותו מערער לא פעל "שלא כדין", והפעיל כוח סביר, ואולם כאמור, אותו עניין אינו רלוונטי לעובדות שכאן, השונות לחלוטין.

בדומה, גם הקביעות שבפסק-הדין בת"פ (ת"א) 109-09-16 **מדינת ישראל נ' פלוני** (29.1.19) אינן מסייעות לנאשם. במקרה זה, זיכה בית-המשפט נאשם, מתקיפת החותנת שלו בפתח ביתו, לאחר שנתגלע עימות ביניהם, בטונים גבוהים, ולאחר שזו יחד עם עדות נוספות, ניסתה לקחת מבית הנאשם את נכדתה ובתוך כך הכתה אותו. הנאשם עצמו נחבל באירוע, חבלות מתועדות. לאירוע קדמה שיחת טלפון שבה החותנת איימה לפנות למשטרה, והיא הופיעה בביתו תוך הכאת הדלת בבעיטות ואגרופים. כשפתח הנאשם את הדלת הכתה החותנת אותו באגרופים ושרטה בפניו. בית-המשפט התייחס להוראות חוק המקרקעין, קבע כי לחותנת לא הייתה זכות כניסה לדירה חרף העובדה שנכדתה שהתה בה, וכי החותנת השיגה את גבולו של הנאשם במקרקעין שבהחזקתו. המקרה האמור שונה עובדתית מעניינו של הנאשם, ודינו שונה בהתאמה.

27. ניכרה מגמה ברורה מצד הנאשם להכפיש את המתלוננת ולהבאיש ריחה. לעומת תיאור מפורט שתיאר הנאשם את עצמו כהורה מסור וכאדם שוחר שלום וסבלני, תיאר את המתלוננת תיאור שלילי ביותר, כאלימה וכ"מופרעת", אשר נוהגת לאבד שליטה למשמע המילה "לא" והופכת "למפלצת גמורה". הנאשם העיד כי יש לו סרטונים המתעדים את התנהגותה, ולטענתו המתלוננת מציקה לו, מגיעה לביתו חרף בקשתו שלא תעשה זאת (עמ' 26, ש' 31- עמ' 27, ש' 4), מאיימת על צוות המטפלות בגן של הילדה והוא מחזיק בהקלטה המתעדת זאת (עמ' 30, ש' 14-15). המתלוננת לדבריו היא "אלימה ולא צפויה", ובעבר הגיש נגדה תלונות במשטרה, אך תלונותיו לדבריו לא טופלו (עמ' 32, ש' 20-32). הטענות לא הוצגו בפני המתלוננת בחקירה נגדית, לא נתמכו בכל ראיה, למעט סרטון אחד אליו אתייחס, והותירו רושם בלתי אמין, עת הושמעו במרירות ובטינה בולטים.

28. כראייה יחידה להתנהגות תוקפנית של המתלוננת אשר כן הוצגה לתגובתה, הגיש הנאשם סרטון (7/ב) אותו תיעד באמצעות הטלפון הנייד שלו. הסרטון מתעד אירוע בו המתלוננת הגיעה לבית הנאשם, ומבעד לדלת הנעולה החל ויכוח במהלכו המתלוננת צעקה, קיללה ובעטה בדלת, כשמעבר לדלת

הנעולה בבית הנאשם, עומדים הנאשם והילדה, הילדה בוכה והנאשם ממשיך להסריט את הסרטון ולהתווכח עם המתלוננת, תוך שלילת אפשרות כניסתה אל הבית ואפשרות לפגוש את הבת. לפי הנאשם, מדובר באירוע מחג פורים האחרון (מאוחר לאירועי כתב האישום) שבו ביקשה המתלוננת להביא לביתו תחפושת שאחיה תפר עבור הילדה, ולכן הגיעה לביתו של הנאשם, שם הייתה הילדה. הנאשם ביקש מהמתלוננת להשאיר את התחפושת ברכבו ולעזוב את המקום, אך המתלוננת סירבה לכך, עלתה לדירתו, צלצלה בלי הפסקה בפעמון הדלת, החלה לדפוק באגרופים על הדלת והוא הבחין בה דרך עינית הדלת, וניסה להרגיע את הילדה שאותה לקח לחדר אחר בבית. הבעיטות של המתלוננת בדלת החרידו לגברי הנאשם את כל הבניין, ושכנים הגיעו לראות מה קרה. (עמ' 29, ש' 17 - עמ' 30, ש' 14).

המתלוננת נשאלה בעדותה על האירוע המתואר בסרטון נ/7, ומסרה בעדותה כי אכן צעקה ובעטה בדלת, אך זאת כי הייתה נסערת, ולאחר שהנאשם השפיל אותה, בכך שמנע ממנה לראות את הילדה לפני חג פורים ולהביא לה תחפושת (עמ' 14, ש' 9 - עמ' 15, ש' 8).

29. מצאתי כי "אירוע פורים", המאוחר לאירועים שבאישום, ולכן אינו רלוונטי להם ישירות, אינו משרת את גרסת הנאשם, אלא להיפך. אמנם המתלוננת תועדה באותו אירוע סוערת מאד ותקיפה, אך גם הנאשם תרם להתרחשות האירוע בעצמו, בעצם התנהלותו הקשוחה כשמנע מאם בתו להביא לביתו תחפושת פורים, שהילדה עצמה ציפתה לה וביקשה אותה. הנאשם הסריט את האירוע, וקרא לשכנים כי יזמינו משטרה ומעשיו נגועים בסימני פרובוקציה, שנחשדת בכוונה מודעת להתעמר במתלוננת ולהביא אותה "עד הקצה".

30. אמו של הנאשם העידה והתייחסה בעיקר לעניין הבגדים, אשר כזכור היו באותה שקית, שהנאשם סירב לתת למתלוננת באירוע הראשון. לדברי האם, הבגדים שהיא קונה עבור נכדתה, בתו של הנאשם, לא חוזרים אל הנאשם אף פעם כי המתלוננת לא מקפידה להחזירם. עוד העידה האם כי ראתה שריטה על גופו של הנאשם, והוא אמר לה שהמתלוננת גרמה לכך (עמ' 35, ש' 1 ואילך). עדות זו של האם אין בה משקל למחלוקת, שכן גם אם קיימת תופעה של "זליגת" בגדים בין שני ההורים החולקים משמורת משותפת על ילדה, אין בכך הצדקה לדחיפתה של המתלוננת. עדות האם לגבי שריטה, לא עוררה את אמוני, והיא ממילא מהווה עדות שמועה על כך ששריטה כלשהי שהאם ראתה על גופו של בנה נגרמה על ידי המתלוננת.

31. ניכר כי האירועים המובאים בכתב האישום היוו סוג של הסלמה במערכת היחסים של בני הזוג לשעבר, כשברקע מחלוקות בין השניים בעניינים שונים, דוגמת עניין רכישת בגדים לילדה והחזקה בהם, או עניין מועד המעבר מהנאשם למתלוננת במסגרת זמני השהות אצל הוריה, או מחלוקת רכושית סביב חלוקת קצבת הנכות של הילדה. מחלוקות אלה הלכו והחריפו עד לוויתורים מילוליים קשים וכואבים וזאת בפני הילדה, שגידולה בוודאי מציב לשני הוריה אתגרים רבים ומורכבים לנוכח מצבה. העובדה שהמתח גאה בין הצדדים מקבלת חיזוק בכך שבסמוך לפני אירועי כתב האישום, הגיש הנאשם נגד המתלוננת כתבי

תביעה לבית-המשפט לענייני משפחה, ובין האירוע הראשון ובין האירוע השני אף התקיים דיון בתיק, ובסופו של דבר הגיעו הצדדים להסכמות שעוגנו בפסק-דין של בית-המשפט (נ/1, נ/3, נ/8). שוכנעתי כי על רקע מחלוקות אלה, התרחשו האירועים המתוארים בכתב האישום, שהוכחו מעבר לספק סביר. כפי שפורט, התרשמתי לטובה מהמתלוננת ומגרסאותיה המתונות והמדויקות, ואילו הנאשם הותיר רושם כי יחסו לאם בתו הוא יחס נוקשה שלא לצורך, תוך שמשרה בין השניים לא פעם אווירת יריבות מתוחה. בשני המקרים שבכתב האישום התדרדר יחסו למתלוננת לכדי ביצוען של שתי עבירות אלימות.

לסיכום -

32. באירוע הראשון - שוכנעתי כי הנאשם דחף את המתלוננת באישום הראשון, כפי שתואר באופן אמין על ידי המתלוננת והעדה ק', וחרף הכחשת הנאשם, שטען כי המתלוננת מעדה בעת שעמד לידה וגבו מופנה כלפיה.

הדחיפה מהווה "תקיפה" כמיוחס לנאשם, ואני מרשיעה אותו בעבירה זו.

באירוע השני - שוכנעתי כי הנאשם אמר למתלוננת: "**עופי מכאן לפני שאני מוריד לך פצצה**", או ביטוי דומה, וזאת ללא אלימות מצדן של השתיים כלפיו שיכולה להצדיק אמירה בנוסח זה, וזאת כפי שתואר באופן אמין על ידי המתלוננת והעדה ד', וחרף הכחשת הנאשם, שטען כי השמיע ביטוי אחר, בתגובה לאלימות ואיומים כלפיו.

הביטוי נועד להפחיד, והוא מהווה "איומים" כמיוחס לנאשם, ואני מרשיעה אותו גם בעבירה זו.

ניתנה היום, י' שבט תשפ"ב, 12 ינואר 2022, במעמד הצדדים.